

Uudenmaan Eläinsuojelusyhdistys.

Antivivisektiooni-osasto.

II.

Suomen papeille.

Alinomaa saapuu meille tietoja uusista keksinnöistä lääketieteen alalla, jotka näyttävät lupaavan mitä suurinta hyötyä kärsivälle ihmiskunnalle — ja yhtä usein kai nähdään näiden olleen ainakin aivan ennenaikaisia; keksinnön arvoa on pidetty liian suurena, ja usein huomataan lyhyen ajan perästä sen olleen sula erehdys. Kuitenkin olemme vähitellen tottuneet asettumaan epäilevälle kannalle moisten tiedonantojen suhteen, ja pettymys vaikuttaa kenties sen, että epäilevästi hymyilemme ihmisen alinomaiselle harhakuvien tavoittelemiselle. Mutta olemmeko selvillä siitä, mitä harhakuva on maksanut? Ajattelemmeko näiden erehdysten merkitsevän sitä, että tuhansittain ja jälleen tuhansittain viattomia eläimiä sanomattomain kiduusten alaisina on heittänyt henkensä ilman että mitään uutta keinoa inhimillisten tuskien lieventämiseksi on keksitty, jopa usein ilman että sellaista on tarkotettuakaan, vaan on ainoastaan puhtaasti tieteellisellä kokeella tahdottu tyydyttää fysiologin alhaisinta kunnianhimoa! Olkoon niinkin, että tiedonanto on ollut tosi, että meille on jonkun vastustamattomasti suuren tieteellisen keksinnön kautta tarjottu parannuskeino jotain tautia vastaan. Mutta voimmeko kuitenkin tyyneinä ottaa sitä vastaan, jos tiedämme, että lääke on keksitty tuottamalla luke-mattomille muille eläville olennoille suuria kärsimyksiä, ja että sen saaminen, niinkuin on esim. erilaisten ceerumien laita, yhä edeskinpää tulee vaatimaan toisen kuoliaaksi kidutetun eläimen toisensa

jälkeen! Eikö moinen inhimillisen neron ilmestyminen enemmän johdu helvetillisestä kuin taivaallisesta voimasta! Eikö meidän täydy tehdä itsellemme kysymys, onko ihmisellä *oikeutta* noin käyttää muita luotuja olentoja ajalliseksi hyödykseen! Onko Luoja todellakin antanut meille tuollaisen pelkästään hyötynäkökohtien rajoittaman vallan eläinmaailman yli! Mutta eivät ainoastaan suurten sivistysmaitten kuuluisat tiedemiehet ja lääkärit alinomaa toimita tuskaatuottavia kokeiluja elävillä tainnuttamattomilla eläimillä, leikkaa, polta ja nylje niitä, kiduta niitä johtamalla sähköä paljastettuihin hermoihin j. n. e., vaan vieläpä arvellaan nykyään meilläkin jokaisen lääkärinkokelaan tarvitsevan tehdä koko joukko tuollaisia kokeita koirilla, kissoilla, kaniineilla y. m. eläimillä, tullakseen kellolliseksi kutsumukseensa; ja kuitenkin myöntävät useat muutoin viviseksioonin puoltavatkin, että noilla kokeiluilla on tulevalle lääkärille vaan pieni käytännöllinen merkitys, jolleivät ne „tieteelle“ ole suoraan sanoen aivan arvottomiakin. Ei ole siinä kyllin, että moisia kokeiluja käytetään havainto-opetuksena yliopistossa, vaan on tapahtunut, että viviseksiooniseen henkeen kasvatetut koulunopettajat oppilaitoksissamme ovat näytteinä panneet toimeen kokeiluja elävillä olennoilla, olkoon niin, että ne useimmissa tapauksissa ovatkin olleet ainoastaan alempia eläimiä, kuten kaloja ja sammakoita. Pitääkö meidän vaieten sietää sellaista? Eikö jokaisen oikein ajattelevan ihmisen, jokaisen, joka ei ole sitä mieltä, että tarkotus pyhittää keinot, tule vääränä hyljätä sellainen tutkimustapa ja koettaa työskennellä siveelisesti niin turmiollisen hengen yhteiskuntaan tunkeutumista vastaan! Ulkomailla on viviseksioonin oikean luonteen paljastaminen jo nostanut mielipiteet niin sitä vastaan, että tämä liike, *antiviviseksiooni*, jo on saanut aikaan erityisiä rajoituksia oikeuteen ryhtyä tuskaatuottaviin kokeiluihin elävillä eläimillä. Lamminta osanottoa tähän liikkeeseen, joka, jollemme väärin muista, sai ensin alkunsa Englannissa, on osottanut *papisto* niin hyvin mainituissa maassa, jossa Yorkin arkkipiispa oli Victoria Street Society yhdistyksen ensimmäisiä jäseniä, kuin myöskin Saksassa, jossa liike sai niin sanoaksemme kirkollisen luonteenkin, ja nyt viimeksi Skandinaavian maissa, missä yhdistys „Nordiska samfundet till bekämpande af det vetenskapliga djurplägeriet“ laskee jäsentensä joukkoon kuuluviksi ainakin 388 pappia.

Meillä on kysymys, onko viviseksiooni oikeutettua vai ei, saanut erityisen tärkeän merkityksen. Fysiologian professorin vir-

kaan meidän korkeakoulussamme on näet hiljakkoin asetettu yksi Ruotsin tunnetuimmista vivisektoreista; ja jo ollaan aikeessa perustaa uusi suurenmoinen laitos fysiologisia opinnoita varten. Pian meidän maamme ei tälläkään alalla ole enää jalellä muista maista. Tulemmeko me ilman minkäänlaista vastustusta mukautumaan siihen, että vivisektionin myrkyllinen taimi nyt vapaasti ja ilman minkäänlaista silmälläpitoa saa täällä rehottaa ja kehkeytyä kaikkine kasvannaisineen, jollaisia on tuollainen kokeileminen myöskin ihmisillä, joka on samanlaista kuin Saksassa ja Ranskassa joku aika sitten paljastetut hävyttömyydet — taitamattomien tai muuten turvattomampien ihmisten viviseeraaminen. Eikö meidän tule vivisektionin etevän vastataistelijan Professori Paul Försterin kanssa huudahtaa: „*Me syytämme* heitä (vivisektoreita) syystä että he asettavat auktoriteettiensa tilapäiset oppilauseet totuuden ja oikeuden ikuisten lakien yläpuolelle ja tieteenhaaransa korkeammalle kaikkea inhimillistä ja jumalallista viisautta. Niin, me syytämme heitä syystä että he alinomaa koettavat kukistaa rakkauden, totuuden ja viisauden Jumalaa hänen valta-istumel-tansa, pystyttääkseen sinne sensijaan oman mielettömän viisau-tensa ja itsekkäisyytensä jumalankuvat“, ja me *vaadimme* heitä luopumaan moraalittomasta ammatistaan.

Osasto pyytää, että Te Suomen Papit tahtoisitte auttaa meitä taistelussamme saada aikaan *ainakin mahdollisimman suuri rajoitus* tuskaatuottaviin kokeiluihin elävillä eläimillä, että Te niin hyvin yksityisessä keskustelussanne seurakuntalaistenne kanssa, kuin myöskin, jos mahdollista, saarnoissanne tahtoisitte vuodattaa väkevää vastamyrkkyä edellä kerrottua moraalista myrkkyä vastaan. Uskallamme toivoa, ettette pidä kysymystä liian merkityksettömänä otettavaksi keskusteluaineeksi kokouksissanne, ja viittaamme kysymyksen perinpohjaisempaa tutkimusta varten muutamisiin tämän kanssa yht'aikaa jaettaviin kirjoituksiin, erittäinkin piispa U. L. Ullmanin kirjaseen „Tankar om djurskyddet“, ja olemme aina Teille avuliaina enemmän samanlaisen kirjallisuuden hankkimisessa.

Harry Niklander.

Artur Brehmer.

